

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Λρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευσθύνεται·
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθήναις

ΕΤΟΣ ΟΓΔΟΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1899 ἕως 15 Μαρτίου 1900. Ὁρεῖλουν δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταὶ νὰ προκαποστεῖλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ὀκταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

κρίσις ἣτις μαστίζει ἀπὸ **Ἡ οἰκονομικὴ** τινος τὴν Βουλγαρικὴν ἡγεμονίαν ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς κρίσεις δυσμενεῖς περὶ τῆς ἐν τῷ μέλλοντι ἐπικρατήσεως ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ. Πάντες φαντάζονται ὅτι ἀφοῦ ἡ Βουλγαρία, πολιτευθεῖσα ὡς ἐπολιτεύθη, περιήλθεν εἰς ἀδιέξοδον οἰκονομικὴν, ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν, ἀφ' ἧς ἀπελευθερώθη, δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς δραστηριότητος τὸν ἐν Μακεδονίᾳ ἀγῶνα αὐτῆς· οἱ δὲ Σέρβοι οἱ κυριώτεροι τῶν βουλγάρων κώνωπες οἱ ἐργαζόμενοι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους καὶ προσπαθοῦντες νὰ προσηλυτίσωσι τοὺς αὐτοὺς πληθυσμούς τῆς Μακεδονίας, οἵτινες ἐν μὲν σερβίζουσιν, ὅτε δὲ βουλγαρίζουσιν, ἀγῶνιζονται νῦν διὰ τὰ παθήματα τῶν βουλγάρων καὶ προσπαθοῦσι, πυρετωδῶς ἐργαζόμενοι, νὰ ἐπωφεληθῶσιν ἀπὸ τὰς δυσχερείας εἰς τὰς ὁποίας εὐρίσκονται οἱ Βούλγαροι. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἐξύψωσε κάπως τὸ πῶ γόητρον τῶν Σέρβων εἶνε τὸ κέρδος τοῦ νὰ ἀναδιβάσωσιν εἰς τὸν θρόνον Σκοπείων Σέρβον ἀρχιερέα. Τὸ Πατριαρχεῖον δικαίως ἡ ἀδίκως ἔκαμε τὴν παραχώρησιν ταύτην. οἱ δὲ βούλγαροι, ἐθισθέντες μόνον αὐτοὶ νὰ λαμβάνωσι βεράτια καὶ νὰ ἀποστέλλωσιν ἀρχιερεῖς εἰς Μακεδονίαν, ἐξεμάνησαν ἐπὶ τῇ πρὸς τοὺς Σέρβους παραχωρήσει ταύτῃ καὶ ἐκβάλλουσι κραυγὰς ὀδύνης φοβούμενοι μήπως οἱ Σέρβοι ἐπικρατήσωσιν εἰς τὸ πνεῦμα τῶν Σλαβοφώνων πληθυσμῶν· ὅτι δὲ θὰ συμβῇ τοῦτο δὲν ἐπιτρέπεται ἀμφιβολία. Ἀλλὰ συγχρόνως δὲν ἐπιτρέπεται καὶ εἰς ἡμᾶς νὰ πιστεύωμεν τόσον μακαρίως ὅτι ἡ παροδικὴ οἰκονομικὴ κρίσις ἣτις ἐνέσκηψεν ἐν Βουλγαρίᾳ θὰ εἶνε τοιαύτη ὥστε νὰ καταστήσῃ ἀδύνατον ἐν τῷ μέλλοντι πᾶσαν τῆς ἡγεμονείας μέριμναν ὑπὲρ τῶν ἐν τῷ ἔξωτερικῷ συμφερόντων αὐτῆς. Συμπέρασμα τοιοῦτον ἀδύνατον νὰ στηριχθῇ ἐπὶ ἀληθῶν βάσεων, διότι οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ ἐσωτερικὴ τῶν βουλγάρων κατάστασις ὁ ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας ἀγὼν εἶνε πάντοτε ἀκμαῖος καὶ κρατερός. Ἴσως ἡμεῖς οἱ εὐτυχίσαντες νὰ κατοικῶμεν τὸν ποιητικὸν τῆς Ἀττικῆς ὄριζοντα δὲν ἀντιλαμβανόμεθα εὐκόλως τὰς ἐνεργείας αὐτῶν, ἀλλ' οἱ γνωρίζοντες τὴν ἐκεῖ κατάστασιν ἀποφαίνονται ὅτι οἱ βούλγαροι τὰ πάντα μηχανῶνται ὅπως καὶ ἓνα μόνον προσήλυτον κερδήσωσι. Δωροδοκοῦσιν ὑπαλλήλους, πληρώνουσι χωρικοὺς

ἐσχάτως ἐπενόησαν ἐντελῶς σατανικὸν μέτρον πρὸς ἐξόντωσιν τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου καὶ ἔαν τὸ μέτρον τοῦτο ἐξακολουθήσῃ καὶ δὲν ληφθῇ φροντίς νὰ ἀνασταλῇ ἡ περισταλὴ ἀναντιρρήτως θὰ καταπονίσῃ τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον. Καθ' ἐκάστην δὲ ἀναγγέλλεται ἐκεῖθεν ὅτι ἐπιθέσεις γίνονται κατὰ τῶν προκρίτων τῶν ἑλληνικῶν κοινοτήτων. Ἐν γένει δὲ ὁ ἀγὼν διεξάγεται πάντοτε ἐπὶ ζήμια τῶν ἑλληνισμοῦ καὶ τῶν ἑλληνικῶν συμφερόντων· εἴτε ὁ σέρβος ἐπικρατήσῃ εἴτε ὁ βούλγαρος τὸ ἐδαφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνάπτεται ὁ ἀγὼν εἶνε ἑλληνικὸν καὶ ἑλληνικὰ μόνον συμφέροντα καταπατοῦνται. Χθὲς ἐν Ἀντιοχείᾳ ἀπωλέσαμεν ὅ,τι ἄλλοι δι' ἀγῶνων πολυετῶν καὶ διὰ θυσιῶν ἀφθόνων θὰ ἐλογίζοντο εὐτυχεῖς νὰ ἀποκτήσωσιν· αὐριοὶ τίς αἶδε τί θὰ συμβῇ εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ μεθαῦριον ἀλλαχοῦ. Δὲν πρέπει δὲ νὰ εἰμεθα ἀπαθείς διὰ τὰς ἀπωλείας ταύτης, διότι αὗται συνεπάγονται καὶ τὴν ἐξασθένησιν τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου τοῦ διεσπαρμένου εἰς τὰς γωνίας ἐκείνας ὅπου ἐν αἷς διεξάγεται ὁ ἀγὼν.

ΕΞ ΗΠΕΙΡΟΥ

τῇ 15 Νοεμβρίου 1899.

Ἡ κατάστασις. — Τὸ ἐμπόριον. — Ὁ χειμὼν. — Διακοπὴ συγκοινωνίας. — Ἡ ληστεία Μολίστες. — Ἡ ἀδράτεια τῶν ἀρχῶν. — Φόβος καὶ τρόμος τῶν κατοίκων.

Ὅταν τις θέλῃ νὰ μάθῃ εἰς ὅποιαν κατάστασιν εὐρίσκεται Κράτος τι, ἡ νομός, ἡ ἐπαρχία, ἡ δῆμος καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἐξετάζει τὴν κατάστασιν τῆς πρωτεύουσας ἐνὸς ἐκάστου τούτων· οὕτω καὶ ἡμεῖς, ὅπως ἐννοησώμεν τὴν κατάστασιν τῆς φιλάτης ἡμῶν μητρὸς Ἡπείρου, ἐξετάζομεν τὴν πρωτεύουσάν της τὰ Ἰωάννινα. Ἐπειδὴ ὁ Ἡπειρώτης ἔχει πνεῦμα προόδου καὶ πολιτισμοῦ, ἀπὸ ἀρχαίων δὲ χρόνων ταξειδεύεται εἰς ἀπομεμακρυσμένα μέρη καὶ πεπολιτισμένα καὶ κατ' αὐτὰ μορφοῦται ὅσον οὐδεὶς ἄλλος, ἔνεκα δὲ τῆς οἰκονομίας του πλουτίζει ἀρκούντως, μετὰ τοιούτων δὲ ἐφοδίων ἐπιστρέφει εἰς τὴν πατρίδα του, διὰ πάντας τούτους τοὺς λόγους ἔπρεπε σήμερον τὰ Ἰωάννινα, ὡς καὶ ἡ λοιπὴ Ἡπείρος, νὰ κατέχωσι λαμπρὰν θέσιν καὶ ὡς πρὸς τὸν ἐκπολιτισμὸν καὶ ὡς πρὸς τὸ ἐμπόριον, ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ κάτοικοι καίτοι πληρώνουσι ἀδρούς φόρους εἰς τὰς ἀρχὰς πρὸς κατασκευὴν δρόμων, ἐν τούτοις οὐδεμίαν ὁδὸν βλέπουσι κατεσκευασμένην, πλὴν τῆς ἀγούσης εἰς Πρεβεζαν, ἐν αὐτῇ τῇ πρωτεύουσῃ οὐδ' αὐτὴ ἡ ἐμπορικότερα ὁδὸς εἶνε βαδίσιμος, καὶ μάλιστα ὁσάκις βρέχει εἶνε ὅ,τι φοβερόν! ἐπὶ παραδείγματι ἂν τις θελήσῃ νὰ βαδίσῃ εἰς τὴν ἐμπορικότεραν ὁδὸν ἀπὸ τοῦ Ὀρφανοτροφείου μέχρι τοῦ Τζαμελοῦ τοῦ «Παζαρχίου» θὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τῶν ἀκαθαρσιῶν μέχρι γονάτων ἵνα μὴ εἰπῶ μέχρι κεφαλῆς. Μόνον μία ὁδὸς ἐπισκευάσθη καὶ εἶνε ὀλίγον εὐπρόσωπος.

Πρό τινων ἡμερῶν εἶχε διαδοθῇ ὅτι ὁ Βαλῆς ἡμῶν ἔπρεσεν εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Σουλτάνου, καὶ μετατίθεται ἐξ Ἰωαννίνων, ἀλλὰ μέχρι σήμερον ἡ διάδοσις αὕτη δὲν ἐπεληθυσεν.

Μεγίστη νέκρα ἐπικρατεῖ εἰς τὴν πρωτεύουσάν, εἰς τὸ ἐμπόριον μόνον ἐπίσης· μεγίστη ἀπραξία· ἡ ἀγορὰ παρίσταται ὡς νεκροταφεῖον, καθὼς ἀνοίγουσι τὴν πρωίαν, οὕτω καὶ κλείουσι τὴν ἑσπέραν τὰ καταστήματά των καὶ μεγαλέμποροι καὶ οἱ μικρέμποροι.

Ὁ «κάμπος» ἐφέτος, καθὼς πάντες ἐνόμιζον, ἔπρεπε νὰ φέρῃ μεγάλην εὐτυχίαν, ἀλλὰ διεψεύσθησαν. Μῆλα ἀρκετὰ ἔγεινον καὶ οἶνοι.

Ὁ χειμὼν ἦλθεν ἐφέτος αἴφνης καὶ φοβερός, εἰς τὰς (5) πέντε τοῦ τρέχοντος ἔπρεσεν ἀρκετὴ χιών καὶ ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ ἐκτός, ἐπὶ δύο δὲ ἡμέρας διεκόπη ἡ συγκοινωνία Ἰωαννίνων καὶ περιχώρων καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ Ζαγορίου ὡς ἐκ τοῦ Μιτσικελίου. Ἐπειδὴ δὲ ἔπρεσεν ἀπρόοπτος καὶ τὰ αἰγοπρόβατα εὐρίσκοντο εἰς τὰς βοσκὰς μακρὰν τῶν μανδρῶν ἐχάθησαν ἐκ τούτων πολλά. Ἀθροῦσι ἐπάγωσαν καὶ ἄλλοι μὲν μετὰ μίαν ἡμέραν ἦλθον εἰς ἑαυτούς, καὶ εἰς ἐκ Δοβράς καὶ ἄλλοι ἀπέθανον ὡς δύο ἐκ Δρεστινικοῦ εἰς ἀνὴρ καὶ μία γυνή.

Εἰς τὰ δικαστήρια μεγάλη κίνησις ὑπάρχει καὶ ὅπως οὖν σχετικὴ δικαιοσύνη, καὶ μεγαλειτέρα δωροδοκία γίνεται εἰς τὰς τῆς Μητροπόλεως.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ταξιαρχῶν ἐγένετο μνημόσυνον ἐν τῇ ἱερᾷ Μητροπόλει τῶν ἀοιδίμων εὐεργετῶν τῆς Ἡπείρου Ζωσιμαδῶν, κατὰ δὲ τὸν ἑσπερινὸν παρίσταντο ἅπαντες οἱ μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου μετὰ τῶν καθηγητῶν καὶ ἐφόρων καὶ ἄλλων διαφόρων προσώπων τὰ μεγάλα φερόντων, κατὰ δὲ τὴν λειτουργίαν ὁ καθηγητὴς τῶν θρησκευτικῶν αἰδεσιμώτατος Θωμαῖδης ἐξεῖπεν λόγον ἐπιμνημόσυνον, ἐν ᾧ εἶπε πολλά τὰ ὀρθὰ, καὶ τὰ περὶ τῆς συσπαιρώσεως τῶν ἱδρυμάτων τοῦ Γυμνασίου, οὔτινος τὰ εἰσοδήματα διαθέτουσιν οἱ κύριοι ἔφοροι κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν βούλησιν μὴ δίδοντες κατ' ἔτος λόγον τῶν πεπραγμένων ὑπ' αὐτῶν καὶ τοιοῦτοτρόπως πλεῖστα χρήματα τῶν Σχολείων καὶ τῶν ἄλλων φιλανθρωπικῶν καταστημάτων ἐφαγώθησαν καὶ σήμερον ἀκόμη ἐξοδεύονται εἰς ὄφελος τῶν φίλων τούτων· ἔνεκα τούτου καὶ τὰ κτίρια εἶνε ἐτοιμώροπα καὶ αὐτοὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου, ἐξ ὧν οἱ πλεῖστοι εἶνε πτωχοί, εἰσφέρουσι κατὰ τὴν ἐγγραφὴν τῶν 11)2 τουρκικὴν λίραν μέχρι 1 μετζιδιέ.

Στρατὸς εἶνε ἀρκετὸς ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ χωρία ἐπίσης ἀρκετός, ὅπως φημοῦν καὶ πληρόνῃ ἡ πτωχολογία. Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἀπελύθησαν οἱ στρατιῶται τοῦ 1894 καὶ καθ' ἐκάστην ἀνὰ 10—20 ἀναχωροῦσιν ἐν βοῇ καὶ ἀλλαλαγῇ, ἵνα δὲ μὴ κάμωσιν ἀρπαγὰς ἐδιπλάσιασθησαν αἱ περίπολοι καὶ τὰ στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα.

Τὰ πολεμοφόδια, ἅτινα εἶχον μείνῃ ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ πολέμου, μεταφέρθησαν πρό τινων ἡμερῶν εἰς Βιτάλια διὰ στρατιωτικῶν κάρων ἄνω τῶν (50) πεντήκοντα. Καθ' ἐκάστην κομίζουσιν εἰς τὰς ὀπλοθήκας τὰ παλαιὰ ὅπλα Μαρτίνη μετὰ τῶν φυσίγγων. Ἐπειδὴ δὲ αἱ νῦν ὑπάρχουσαι πυριτιδαποθῆκαι εἶνε μικραὶ καὶ παλαιαὶ κατὰ τὴν ἀνοίξιν θὰ κτισθῶσι νεαὶ ἤρχισαν νὰ πιέζωσι τοὺς κατοίκους ὅπως συνάξωσι χρήματα, ὡς νὰ μὴ ἦρκον τὰ ὅσα συνεισέφερον καὶ συνεισφέρουσι διὰ τὸ Νοσοκομεῖον, ὅπερ ὑπερέβη, ὡς τινὲς λέγουσι, τὰ δέκα ἑκατομμύρια λίρας τουρκικὰς, διὰ τὸ Παρθεναγωγεῖον καὶ διὰ τόσα ἄλλα.

Εἰς τὰ χωρία καὶ ἰδίως εἰς τὸ καταπατημέ-

Μ. Ζ. Λαύριον Λάβετε παρά ταχυδρομείου Δωδω-
ρη. Α. Ν. Τσ. Βουκουρέστιον. Τὸ φύλλον τοῦ χ. Α.
Παπ. ἀποστέλλεται τακτικὰ εἰς Βουκουρέστιον εἰς ὁδὸν

Ραχούβι 'Αρ. 267. Πώς εἶνε δυνατόν νὰ μὴ τὸ λαμβάνῃ; — Διημ. Ζάκυνθος. Ἐλάθμεν συνδρομὴν σας καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν. Ἰω. Γ. Μανσοῦρα. Σὰς εὐχαριστοῦμεν γράφομεν — Ἀλ. Γκ. Περόνια. Δὲν ἐνθυμούμεθα ἀκριβῶς τὸ ἐπίθετον ἀλλὰ σὰς ἀποστελλομεν τὰ δύο ἀντίτυπα εἰς ὄνομα Ἀ.Ι. Ἰκονόπουλος καὶ λάβετε τὰ ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον — Χρ. Οἶκ. Κάϊρον. Σὰς ἀπεστελλομεν τὸ φύλλον εἰς ὁδὸν Βουλάκ Πόζα, ὅπως μᾶς ἐγράψατε. Τὸ ταχυδρομεῖον μᾶς τὸ ἐπέστρεψε καὶ ἠναγκάσθημεν νὰ τοῖς ἀποδώσωμεν — εἰδοποιήσατε τὸ ταχυδρομεῖον νὰ μὴ τὸ ξαναεπιστρέψῃ. Τὶ νὰ σὰς κάμωμεν καὶ ἡμεῖς

Παρακαλοῦνται οἱ ἀπανταχοῦ συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου» οἱ καθυστεροῦντες τὰς συνδρομὰς αὐτῶν νὰ τὰς ἐμβάσωσιν εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀντιπροσώπους ἡμῶν καὶ ἀπ' εὐθείας εἰς ἡμᾶς ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. — Οἱ ἐν Σερβίᾳ συνδρομηταί, ὅσοι καθυστεροῦν τὴν συνδρομὴν των παρακαλοῦνται καὶ πάλιν

Ἡ ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΗΣ ὙΨΗΛΗΣ ΠΕΤΡΑΣ ΤΣΕΠΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου φύλλου)

Ἀνωτέρω εἶπομεν ὅτι τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶχε μεγάλας καρέας· ἦθελαν λοιπὸν νὰ μεταχειρισθῶσιν αὐτάς, ἀλλὰ οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ καταφέρῃ τὸν πέλεκυν κατ' αὐτῶν· τὰς ἐφοβοῦντο καὶ ἐσέβοντο ὡς ἱεράς. Μετὰ τινὰς ὁμῶς ἡμέρας ἐπνευστὸς σφοδρὸς ἄνεμος καὶ μίαν πρωΐαν εὐρέθησαν ὅλαι πεσμέναι. Μετὰ τὸ θάψμα τοῦτο ἐξέλιπε πλέον ὁ φόβος τῶν ἀνθρώπων ἐπελήφθησαν τῆς χρησιμοποίησεως τῶν καρεῶν. Οὕτω λοιπὸν ἀπετελειώθη ἡ ἐκκλησία. Μόλις δὲ κατὰ τὸ 1805 ἐνεκαινίσθη ὑπὸ τοῦ τότε Δρυϊνοπόλεως Γαβριήλ.

Πρῶτος ἡγούμενος τῆς μονῆς ἐ χρημάτισεν ὁ Ἰωσήφ. Πάντα ταῦτα καταφαίνονται ἐκ μιᾶς πλακῆς εὐρίσκομένης ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς πλευρᾶς τῆς ἐκκλησίας ἐχούσης οὕτω :

ΑΝΝΑΕΚΕΝΙΣΗ ΟΥ
ΤΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΝΑΩΣ Η
ΤΑΝ ΔΕΣΠΟΤΗΣ ΓΑ
ΒΡΙΗΛ ΣΟΘΗΚΕ.
ΧΗΝΟΡΙΤΕ ΧΟΥΜΕΛΙ
ΤΖΑ ΜΑΣΚΟΥΛΩΡΑ
ΜΟΥ ΝΟΥ ΣΤΑΡΗ ΡΟΥΦΕ
ΤΙΟΝ ΚΑΡΔΙΚΙΟΥ 1799
ΕΛΑΧΙΣΤΟΣ ΗΟΗΦ

Χωρὶς νὰ ἡξεύρωμεν πῶς ἐπολιτεύθη ὁ δυστυχὴς Ἰωσήφ, ἡξεύρομεν ὁμῶς ὅτι μετὰ δύο ἔτη ὁ Ντεμῆρ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Ντόστη τὸν ἐκάλεσεν ὡς γραμματισμένον νὰ τοῦ μετρήσῃ τὰ χρήματά του. Μετὰ τὴν ἀρίθμησην ὁμῶς τῶν χρημάτων ἵνα μὴ φανερωθῇ τὸ χρηματικὸν ποσὸν του, τὸν ἐδόλοφόνησεν.

Μετὰ τὸν Ἰωσήφ ἀναφέρεται Ἀνθιμὸς τις ἡγούμενος καὶ μετ' αὐτὸν ὁ ΠαπαΓιάννης ὅστις ἐφύτευσε καὶ τὴν συκαμιά, ἥτις εὐρίσκεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς. Μετὰ τὸν ΠαπαΓιάννη, ὅστις λέγουσι δὲν ἐπολιτεύθη τόσο καλὰ, ἔρχεται ἡ καλόγρυχα Ντένω, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς ὁποίας ἡ μονὴ εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ ἀναδεικνύεται.

Ὅμως ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐστερεώθη ἡ μονὴ αὕτη ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀλλοθρήσκων καὶ ἐπλουτίσθη διὰ δωρημάτων καὶ ἀφιερωμάτων, εἶναι ὁ θαυμαστός ἐκεῖνος τρόπος τῆς *Εἰκονοληψίας* (1).

Ὅλοι οἱ πρεσβύτεροι, ὅσοι ἔζησαν πρὸ 50 ἐτῶν Τούρκοι καὶ Χριστιανοὶ ἡξεύρουσι τὰ τῆς εἰκονοληψίας καὶ διηγοῦνται τὰ ἑξῆς :

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπετείου τὴν εἰκοστὴν Μαΐου, καθ' ἣν ὦραν ἤρχιζεν ἡ ἀκολουθία τοῦ εἰς τὴν αὐλὴν ψαλλομένου Ἀγιασμοῦ, ἤρχιζον διάφοροι ἄνθρωποι (ἴσως οἱ ἐκλεκτότεροι καὶ καθιέρωτοι τὴν καρδίαν) νὰ μαίνωνται τρόπον τινα (νὰ τοὺς πιάνη δηλ. ἡ εἰκὼν) καὶ νὰ

Εἰς τὰ περίεξ τῆς Μονῆς καὶ εἰς πλεῖστα μέρη τῆς Ἡπείρου ὑπάρχει παροιμία «μὴπως σὲ ἐπίασεν ἡ εἰκὼν;» ἐπὶ ἀνθρώπων ὁρμητικῶν. Ὡστε ἡ εἰκονοληψία = κατάληψις τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τῆς εἰκόνος, καὶ ὄχι κατάληψις τῆς εἰκόνος ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου.

λιν διὰ χιλιοστήν φορὰν ἀνυπερθέτως νὰ ἐμβάσωσι ταύτην.

Ὑποθέτομεν νὰ γνωρίζωσι πάντες ὅτι ἔχουσι καθήκον μόνον νὰ ἀποστέλλωσι τὴν συνδρομὴν των καὶ νὰ μὴ περιμένωσι χιλιάς παρακλήσεις.

Οἱ ἐν Ρωμανίᾳ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ ἐμβάσωσι τὴν συνδρομὴν των εἰς τοὺς **Ἀδελφοὺς Χάϊτα**, οἱ ἐν Σερβίᾳ εἰς τὸν ἐν Βελιγραδίου κ. **Ἰω. Χαρισιάδην**, οἱ ἐν Κάϊρῳ εἰς τὸν κ. **Χαρίσην Βασιλεῖον**, οἱ ἐν Πορτ-Σαῖδ εἰς τὸν κ. **Η. Κιτσονίδην**, οἱ ἐν Τρικκάλοις εἰς τὸν κ. **Μ. Σπυράκον**, οἱ ἐν Λαρίσῃ εἰς τὸν κ. **Ζοῦγκον**, οἱ ἐν Πάτραις εἰς τὸν κ. **Μιχ. Χαρίτιον** εἰς τὸ πρακτορεῖον τῆς Πανελληνίου, οἱ ἐν Κερκύρᾳ εἰς τὸν κ. **Ν. Θρόνον**. Οἱ ἐν Καρδίτῃ εἰς τὸν κ. **Α. Κούρτιον**. Οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ εἰς τὸν κ. **Α. Πέτσιον** εἰς Καρναμ-

ἀρπάξωσι τὴν εἰκόνα τοῦ ἀγίου, ἥτις ἴστατο ὀρθὴ ἐπὶ τοῦ προσκυνηταρίου.

Ἦρπάζεν τις λοιπὸν τὴν εἰκόνα καὶ ἔτρεχεν ὡς μαινάς, ἐπηδοῦσε χάνδακας, διήρχετο ποταμούς, διέσχίζεν ἀβλαβέστατος θάμνους καὶ βάλτους πυκνοτάτους, οὐδὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, οὔτε πῦρ οὔτε θάλασσα.

Πολλάκις ἠθέλησαν νὰ ἐμποδίσωσι τοὺς ἀρχομένους νὰ εἰκονοληπτῶνται, ἀλλὰ ἦτον τῶν αὐνάντων ἀδύνατον.

Ἐκοπτον τὰ σχοινία τὰ ὁποῖα ἔρριπτον εἰς τὸν λαϊκὸν καὶ τὰ χεῖρα των· κατεσυντρίβον τὰς θύρας τῶν μερῶν ἐντὸς τῶν ὁποίων τοὺς ἐνέκλειον. Καὶ αὐτὸ τὸ Τρουμποῦκι (1), λέγουσιν, εἶχον κατακομματιάσῃ.

Ἐπεχείρουν δὲ νὰ τοὺς ἐμποδίσωσι διότι ἐγίνετο θόρυβος μέγας καὶ σκάνδαλα πολλά. Ἐτρεχον ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς Ἡπείρου τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπὶ τούτῳ χιλιάδες προσκυνητῶν. Ἀπεκαλύπτοντο ὅθεν ἐνώπιον τοῦ πληθους τοῦτου μυστήρια καὶ πρὸ πάντων αἱ καταχρήσεις τῶν ἐκαστοτε διαχειριστῶν, ὅτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συναισθανόμενοι τὰς πράξεις των καὶ μὴ θέλοντες τότε νὰ φανερωθῶν, ἐδοκίμαζον νὰ τοὺς ἐμποδίσωσιν. Ἐπίσης ἠθέλον νὰ ἐμποδίσωσι τοὺς εἰκονολήπτους πολλοὶ ἐκ τῶν Καρδικιωτῶν ἐκείνων ὅτινες ἠθέλον νὰ μεταβάλῃ τὴν Μονὴν εἰς Τεκέν, ὅπως θὰ εἴπωμεν κατωτέρω. Πολλάκις, ὅθεν, ἐρίδες καὶ διαπληκτισμοὶ ἐλάμβανον χώραν μετὰ τῶν μὲν καὶ τῶν δέ, χλευασμὸς δὲ καὶ παρὰ τῶν ἀλλοθρήσκων καὶ πλεῖστα ὅσα ἀλλὰ μέχρις οὗ κατὰ 1852 ἐπεβέβη ὁ Δρυϊνοσπόλεως Ματθαῖος καὶ διὰ προσευχῶν καὶ ἀγρυπνιῶν, ἐδεήθη τοῦ ἀγίου Νικολάου, λέγον, καὶ ἐπαυσεν ἐκτοτε τὸ τοιοῦτον.

Οὐδεὶς λοιπὸν, οὔτε ἐμψυχον, οὔτε ἄψυχον, ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὸν εἰκονολήπτον, ὅστις κρατῶν τὴν εἰκόνα τοῦ ἀγίου Νικολάου ἐπαρουσιάζετο, πρὸς τοὺς ὁποσδήποτε βλάψαντας τὰ συμφέροντα τῆς Μονῆς, εἴτε κλέψαντάς τι τῆς Μονῆς εἴτε τάξαντας καὶ μὴ δώσαντας, εἴτε τέλος πάντων ὁποσδήποτε εἴτε ἠθικῶς εἴτε ὕλικῶς βλάψαντας. Ἡπεῖλει αὐτοὺς καὶ ἐξήτει τὸ δικαίον του, ὑπενοῦμιζε τὸν τόπον ἢ τὸν χρόνον ὅπου τοῦ ἐκλεψαν τὴν αἶγα ἢ τὸ βῆδι (2)· ὑπέμνησκε τὸ ταχθεὶν καὶ εἴτε διότι εἶχε διαφύγῃ τὴν μνήμην τοῦ τάξαντος διότι ἔταξεν εἰς μεγάλην ψυχικὴν ταραχὴν, εἴτε διότι δὲν ἠρέσκετο νὰ τὸ προσφέρῃ (3).

Ἦνοιγε τὰ σεντούκια καὶ ἐλάμβανε μόνος του τὸ ἐκ τοῦ ταξιδίου εἰς αὐτὸν ἀνήκον ὡς π. χ. παλάσκαν ἢ ἐνώτιον ἢ πασπὴν ἢ ἄλλο ἐγγύριον κόσμημά τι.

Ἀπὸ λοιπὸν ἐξεδικεῖτο τοιοῦτοτρόπως, ἐπεστρεψε προπορευομένου τοῦ κλαπέντος ζώου. Ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Μονὴν ὅπου τὸν ἐπεδέχετο τὸ πλῆθος σταυροκοπούμενον καὶ ἐν γοῦκλίσιν.

(1) Τρουμποῦκι εἶναι τὰ λεγόμενα κούτσουρα τὰ ὁποῖα ρίχνουν εἰς τὰς χεῖρας καὶ πόδας τῶν φρενοβλαβῶν.

(2) Ἀπασαὶ αὗται αἱ περιστάσεις ἔχουν καὶ τὰ παραδείγματα των μετὰ τὰ πρόσωπα μετὰ τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον.

(3) Ἀκόμη καὶ τὴν σήμερον πλεῖστοι γυναῖκες μὴ ἔχουσαι χρήματα τάξουν καὶ προσφέρουν κανὲν τῶν κοσμημάτων των.

πὰτ καὶ **Δ. Μουτσόπουλον** εἰς Φιλιππούπολιν. — Ἐκαστος τῶν συνδρομητῶν ἐνυπνάζει νὰ ἐμβάξῃ καὶ ἀπ' εὐθείας εἰς ἡμᾶς τὴν συνδρομὴν του ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς, ἢ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς· οἱ ἐν Σερβίᾳ Αἰγύπτῳ καὶ Ρωμανίᾳ ὅπου λειτουργοῦν αἱ ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαὶ παρακαλοῦνται ὡς συνήθως νὰ ἀποστέλλωσι καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου τὴν συνδρομὴν των.

Τὸ γραφεῖον τῆς «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου» εὐρίσκεται ἐντὸς τῆς «Ἀδριατικῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρίας», ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ Χρηματιστηρίου.

αἱς καὶ κατανίξει ἄκρα. Εἰσῆρχετο μεθ' ὧν ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐτοποθετεῖ τὴν εἰκόνα εἰς τὸ ἰδιαίτερον χωρίσμα δεξιόθεν Ἰεροῦ Βήματος.

Ἀμέσως ἔπειτα ἐψάλλετο δοξολογία καὶ μετ' αὐτὴν ἡσπάζοντο ἅπαντες τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου.

Ὁ εἰκονολήπτης εὐθύς ὡς ἄφινεν τὴν εἰκόνα (ἢ μᾶλλον ἡ εἰκὼν τὸν ἄφινε), παρεδίδοτο εἰς βαθυτάτην νάρκην, ἐξ ἧς μόλις μετὰ 4 5 ἡμέρας συνήρχετο, χωρὶς νὰ ἔχη οὐδεμίαν συναισθησιν τῶν ὅσα ἔπραξεν ἢ διέτρεξεν, ἀπολύτως καμμίαν.

Ὡς τοιοῦτοι εἰκονολήπται ἀναφέρονται Πισακιδῶται τινὲς καὶ Μουσουλμανῶται, ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερον ρόλον ἐπαίξεν ὁ μέχρι τῆς σημεριζῶν (Πανα)Γιώτης Κάτσινω-Μπιναδῆς.

Οὗτος εἶναι ὁ παρ' ὧν, ὅσοι μᾶς διηγοῦνται περὶ τῆς εἰκονοληψίας, δακτυλοδεικτούμενος Μπάσιω-Γιώτης. Γέρων ὑπερογδοχοντούτης, ἀλλὰ ὑπερβαίνων κατὰ ἐργασίαν καὶ ζωρότητα πλεῖστους νέους, μόλις δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἐξηκοντούτης. Κυρτὸς μὲν πολὺ, ἀλλὰ κιντὴν προσοχὴν παντὸς τὸ νεανικὸν βάδιμά του. Ἀφιερωμένος πρὸ ὀλίγου καιροῦ, μετὰ πολλῆς περιπετειᾶς τοῦ βίου του, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀγίου Νικολάου, ἐργάζεται δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. πρὸ πάντων εἰς τὰ ἀμπέλια, διὰ τὰ ὁποῖα εἶναι εἰδικός· ὅσας δὲ δὲν ἔχει ἐξωτερικὴν ἐργασίαν ἢ ἔνεκα τοῦ καιροῦ δὲν δύναται νὰ ἐργάζεται ἐπισκευάζει λίαν ἐπιμελῶς τὰ τσαρούχια τῆς λεγομένης φαμιλίας τοῦ Μοναστηρίου. Ἐν γένει ὁ βίος του πολὺ φλέγων. Ἐρωτώμενος λοιπὸν αὗτος παρὰ τῶν διαφόρων προσκυνητῶν πῶς τῷ ἤρχετο ὅταν ἤρπαζε τὴν εἰκόνα καὶ ἔκαμνεν ὅσα ἀνωτέρω ἀνεγράψαμεν, ἐτίποτε δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀπαντᾶ. Καὶ ὄχι μόνον σήμερον δίδει τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ τότε ἀκόμη, καὶ ὄχι αὐτὸς ἀλλὰ πάντες ὅσοι καταλαμβάναν ἡ εἰκὼν. Ὁ Μπάσιω-Γιώτης εἶναι ὁ εἰς τὰς πλεῖστας φορές καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς εἰκόνος καὶ αὐτόν, ὡς ζῶντα, μᾶς δεικνύουν ὅσοι μᾶς διηγοῦνται περὶ τῆς εἰκονοληψίας.

Αὗτος εἶναι ὁ τρόπος μετὰ τὸν ὁποῖον ἐστερεώθη ἡ Μονή. Καὶ ὅσα μὲν περὶ τούτου εἴπωμεν ἦσαν γενικά καὶ περιληπτικά, ἢ σπουδαιότερα ὁμῶς περιστάσεις εἶναι ἡ τοῦ 1826. Τότε ἦτον ὁ ἀγὼν περὶ τῶν ὧν, ὁ ἀγὼν περὶ τῆς διασωσεως τῆς Μονῆς ἢ τῆς μεταβολῆς εἰς Τεκέν.

Ἡ Μονὴ αὕτη, ὡς ἀνεγερθεῖσα τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἐκ τοῦ Καρδικίου Ντόστη ἐλέγετο καὶ Μονὴ τοῦ Καρδικίου. Τινὲς ὁμῶς τῶν Καρδικιωτῶν δὲν ἠρέσκοντο γὰρ εἶναι Χριστιανικὴ τὸ τέμενος ἐκεῖνο καὶ ἠθέλον νὰ τὸ μεταβάλωσιν εἰς Ὀθωμανικόν. Οἱ πλεῖστοι ὁμῶς, εἰ τὰς ἀρχὰς ἦσαν κατὰ τῆς ἐπιθυμίας ταύτης. Τὸ Καρδικίον τότε ἦτον διηρημένον εἰς ἐπὶ συνοικίας, ἐκάστη τῶν ὁποίων εἶχε καὶ μίαν πατριαρχικὴν τῶν οἰκογένειαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξέλεγον καὶ τοὺς ἀρχηγούς των. Μία συνοικία ὡς τοιαύτην οἰκογένειαν εἶχε τοὺς ἐπογόνους τοῦ Ντόστη.

(ἀκολουθεῖ)